

Arrest

nr. 311 983 van 28 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat B. VAN OVERDIJN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 1 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 7 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp [Z.], in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar. U werkte sinds 20 qaws 1399 of 10 december 2020 als soldaat bij een volksopstand waar u samen met het grensleger tegen de taliban streed. Drie dagen voor de machtsovername heeft uw familie een dreigbrief gekregen van de taliban, waarna uw vader en uw paternale oom hebben besloten dat u uw dorp moest verlaten zonder dat ze u hebben ingelicht over de inhoud van deze dreigbrief. U bent vervolgens naar uw maternale oom in Chamtala gegaan waar u drie dagen bent verbleven tot de machtsovername. Toen [A.K.], de zoon van uw buur, werd ontvoerd door de taliban is uw familie naar het huis van uw oom gekomen. Uw vader heeft u vervolgens verplicht het land te verlaten. Toen u in Nimroz was aangekomen, vertelde uw vader u dat de taliban een tweede dreigbrief naar uw familie hadden verstuurd waarin ze u met de dood bedreigden.

U verliet Afghanistan op 17 augustus 2021. U reisde naar België waar u aankwam op 28 augustus 2022 en op 30 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban en uw werkbade. U legt ook kopieën van foto's van uzelf op uw werk neer.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege uw werkzaamheden in een volksopstand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit haalt.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om uw profiel als soldaat in een volksopstand aannemelijk te maken. Zo is het opvallend dat u op uw persoonlijk onderhoud initieel niet hebt verklaard in een volksopstand te hebben gewerkt wanneer u werd gevraagd naar uw beroep (CGVS, p. 4). U verklaarde aanvankelijk enkel in de winkel van uw oom te hebben geholpen (ibid.). Ook wanneer de vraag herhaald en verduidelijkt wordt, zegt u alleen bezig te zijn geweest met de landbouw, maar dat u nooit echt hebt gewerkt (ibid.). Geconfronteerd met deze inconsistentie, antwoordt u enkel en alleen "wanneer is dit gevraagd?" en stelt u kortweg dat u aan het werken was (CGVS, p. 8). Dat u aanvankelijk vergeet om uw werkzaamheden bij de volksopstand te vermelden wanneer u wordt gevraagd naar uw beroep in Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan in grote mate, temeer gezien het net deze job zou zijn geweest die aan de basis zou hebben gelegen van de reden van uw vertrek uit Afghanistan.

Ook is uw kennis over uw eigen vermeende werkzaamheden bijzonder vaag en ontoereikend. U verklaart dat u sinds 20 qaws 1399 of 10 december 2020 als soldaat bij een volksopstand werkte in een controlepost genaamd [D.S.] (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 01.06.2023 (verder CGVS), p. 7, en 11). Uw job bestond uit patrouilleren, de veiligheid van de buitenpost en het dorp verzekeren en de hoofdweg vrijmaken voor het leger wanneer deze materialen naar jullie brachten (CGVS, p. 9 en 14). Gevraagd om uw concrete activiteiten tijdens het patrouilleren meer in detail uit te leggen, stelt u kortweg dat u samen met het grensleger patrouilleerde en dat jullie controleerden of er geen mijnen lagen op de wegen (ibid.). Wanneer u wordt gevraagd om een gemiddelde werkdag te beschrijven, stelt u opnieuw zeer kort dat u nachtshiften deed en de wegen controleerde en dat u overdag op patrouille ging (CGVS, p. 12). Gevraagd om meer informatie te verschaffen over uw activiteiten op de nachtshift, antwoordt u ontwijkend op de vraag door louter te stellen "wat wilt u?" (ibid.). Wanneer er vervolgens opnieuw wordt gevraagd wat deze nachtshift precies inhield, antwoordt u kortweg dat u met het grensleger de hoofdweg controleerde (ibid.). Nogmaals gevraagd om hierover meer informatie te verschaffen, verklaart u kort- en vaagweg dat jullie aan de zijkant van de weg de veiligheid deden terwijl het grensleger de wegen controleerde (ibid.), zonder dit verder te

specifiëren. Gevraagd met hoeveel personen jullie op patrouille gingen, verklaart u dat er vier tot vijf soldaten van het grensleger aanwezig waren en vijf tot zes soldaten van de volksopstand (CGVS, p. 13). U kan echter geen bijkomende informatie over deze leden van het grensleger, met wie u dagelijks samenwerkte, verschaffen. Zo kan u geen enkele naam van een soldaat bij het grensleger verstrekken noch weet u welke rangen deze personen hadden (ibid.). U verklaart dat u deze personen steeds aansprak met "het grensleger" en dat het niet belangrijk was voor jullie om hun namen te kennen (CGVS, p. 13-14).

Ook zijn uw verklaringen over de activiteiten van het grensleger zeer beknopt. Zo kan u louter stellen dat het grensleger op een dag een geïmproviseerd explosief of IED had gevonden en deze had ontijdend (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe ze dit precies hadden gedaan, verklaart u kortweg dat ze de draden ervan af sneden en de bom dan uiteen namen omdat ze de bom niet wilden laten exploderen (CGVS, p. 10), wederom zonder enig doorleefd detail hierover te verstrekken. Wanneer u wordt gevraagd naar uw precieze activiteiten rond het verzekeren van de veiligheid van het dorp, stelt u vaagweg dat u mensen niet mocht binnenlaten zodat er geen problemen zouden zijn (CGVS, p. 14). Gevraagd om dit antwoord te verduidelijken, antwoordt u opnieuw kortweg dat jullie de taliban probeerden tegen te houden om het dorp te betreden opdat ze geen huizen van burgers zouden gebruiken om hun aanvallen uit te plegen (ibid.). Gevraagd wat u dan precies moest doen om ervoor te zorgen dat de taliban het dorp niet binnengingen, geeft u wederom een ontwijkend antwoord door te stellen dat er vaak gevechten plaatsvonden en dat jullie de taliban niet binnenlieten (ibid.). Enkele ogenblikken later verklaart u ineens dat de taliban niet voorbij de checkpoints konden en dat ze het dorp via een berg binnenkwamen (ibid.). Gevraagd hoe u hen dan moest tegenhouden, antwoordt u opeens dat u hen niet kon tegenhouden en dat u op hen schoot wanneer ze in het dorp waren (ibid.). Dat u enkel dergelijke korte, vage, incoherente en niet-doorleefde antwoorden over uw eigen werkactiviteiten kan geven alsook dat u bijzonder weinig informatie kan verschaffen over het grensleger, met wie u iedere dag zou hebben samengewerkt gedurende acht maanden (CGVS, p. 11 en 14), zorgt ervoor dat uw verklaringen over uw activiteiten niet geloofwaardig zijn.

Bovendien zijn uw verklaringen over incidenten of gevechten die u op uw werk heeft meegemaakt ook zeer ontoereikend en niet doorleefd. Gevraagd naar bepaalde incidenten die hebben plaatsgevonden op uw job, verklaart u wederom kortweg dat er grote gevechten hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 15). Gevraagd om hiervan een specifiek voorbeeld te geven, stelt u dat er een groot gevecht was waarbij de luchtmacht, een groot konvooi en de taliban betrokken waren (ibid.). De volksopstand was hier echter niet bij betrokken (ibid.), waardoor u bijgevolg niet aanwezig was op dit gevecht. Gevraagd of u dan een voorbeeld kan geven van een incident waarbij u wel was betrokken, verklaart u zonder meer dat er kleine gevechten hebben plaatsgevonden (ibid.). Wanneer vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over zo een klein gevecht, stelt u vaagweg dat de taliban op een avond op jullie hebben geschoten en dat jullie hebben teruggeschoten (ibid.). Gevraagd waar en wanneer dit incident had plaatsgevonden, antwoordt u dat u de exacte datum niet kent maar dat het in mei 2021 was terwijl u in buitenpost was (ibid.). Gevraagd vanwaar de taliban op jullie hadden geschoten, kan u enkel en alleen stellen dat ze ver weg van de post waren en dat u niet weet met hoeveel ze waren (CGVS, p. 16). Voor het overige zou u gedurende uw acht dienstmaanden nooit betrokken zijn geweest in een ander gevecht (ibid.). Dat u beweert acht maanden lang in een volksoptand te hebben gewerkt en waarin er veel gevechten hebben plaatsgevonden, terwijl u hierover geen enkele doorleefde verklaring weet af te leggen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit vlak ernstig.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan uw profiel als soldaat in de volksopstand van malik Neq Mohammad. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit volgende problemen met de taliban.

Maar hoe dan ook zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten op zich ook niet geloofwaardig. Zo zijn de reacties van uzelf en uw vader op de dreigbrief van de taliban opmerkelijk. U verklaart dat uw paternale oom en uw vader na ontvangst van de dreigbrief lange tijd hebben gediscussieerd waarna ze in onderling overleg hebben besloten dat u moest vertrekken (CGVS, p. 21). Ze zouden u echter niet hebben ingelicht over de inhoud van de dreigbrief (CGVS, p. 20). U zou vervolgens alleen naar uw maternale oom in Chamtala zijn gereisd (CGVS, p. 21). Gevraagd of u bepaalde veiligheidsmaatregelen hebt genomen onderweg naar uw maternale oom, antwoordt u dit niet gedaan te hebben aangezien de maatregel was dat u uit het land zou vertrekken (CGVS, p. 21-22). Dat uw vader u echter niet onmiddellijk op de hoogte zou brengen over de werkelijke reden van uw vertrek, met name de dreigbrief van de taliban, en u vervolgens ook alleen en zonder enige beschermingsmaatregel zou laten vertrekken naar uw maternale oom lijkt geheel onwaarschijnlijk gelet op het feit dat de taliban uw adres wisten zijn en u persoonlijk hadden bedreigd omwille van uw job. Ook is uw eigen reactie niet aannemelijk. Zo valt het opmerkelijk te noemen dat u op moment van uw vertrek noch aan uw vader noch aan uw oom hebt gevraagd om de dreigbrief aan u voor te lezen en dat u zonder enige vraag hierover te hebben gesteld bent vertrokken naar uw oom (CGVS, p. 21). Dit geeft blijk van een bijzondere desinteresse in uw eigen problemen. Uw verklaring dat er geen tijd was om u in te lichten over de dreigbrief (CGVS, p. 20) strookt bovendien niet met uw eerdere verklaring waarin u stelt dat uw oom en uw vader een lange tijd hebben gediscussieerd na ontvangst van de dreigbrief (CGVS, p. 21).

Bovendien hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het aantal dreigbrieven die uw familie heeft ontvangen. Zo hebt u bij DVZ slechts één dreigbrief van de taliban vermeld (DVZ - vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS stelt dat uw familie twee dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met deze inconsistentie, antwoordt u dat u op dat moment niet verteld was geweest over de tweede dreigbrief (CGVS, p. 25). Wanneer u vervolgens wordt gewezen op het feit dat u eerder in het persoonlijk onderhoud hebt verklaard dat uw vader u reeds in Nimroz had ingelicht over de tweede dreigbrief, verklaart u plotseling dat u bij DVZ enkel hebt gesproken over de eerste dreigbrief omdat jongemannen op het straat u hadden verteld dat één dreigbrief al voldoende was en dat u hierover niet moest spreken (ibid.). Deze verweren verschonen de tegenstrijdigheden niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep en dat u alle redenen voor uw vertrek heeft kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond op dit interview (CGVS, p. 3). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban opnieuw ondergraven wordt.

Hieraan dient ook toegevoegd te worden dat uw verklaringen niet coherent zijn met de door u voorgelegde dreigbrieven. Zo staat in de dreigbrief van de taliban geschreven dat u ervan beschuldigd wordt verbonden te zijn aan een Amerikaans project (zie document nr. 2a). Het is bijgevolg dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet heeft gesproken over het feit dat de taliban u ervan beschuldigden samen te hebben gewerkt met de Amerikanen, wat in ogen van de taliban een zeer zware accusatie inhoudt.

Daarenboven zijn uw verklaringen bij het CGVS ook inconsistent in vergelijking met eerder gegeven verklaringen. Bij DVZ vermeldt u duidelijk dat de taliban naar het dorp zijn gekomen en andere leden van de volksopstand hebben gearresteerd waaronder uw buur (DVZ - vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u enkel de arrestatie van uw buur vermeld (CGVS, p. 19). Wanneer er op het CGVS expliciet wordt gevraagd of er nog andere leden van de volksopstand zijn ontvoerd door de taliban, antwoordt u naast de vraag en stelt u dat u de Facebookprofielen en telefoonnummers van uw collega's niet meer werken en dat de meesten Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p. 24). Wanneer er vervolgens wordt gepeild of er geruchten waren over andere personen uit de volksopstand, antwoordt u dat iedereen problemen had en dat de meesten hun kinderen uit het land hebben gestuurd (ibid.). Wanneer u geconfronteerd wordt met het verschil in verklaringen, antwoordt u opeens dat er wel geruchten waren dat leden van de volksopstand werden ontvoerd (CGVS, p. 25). U kan echter geen namen van deze personen verschaffen (ibid.).

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u het profiel en de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verklaart dat de taliban kort na de val van de toenmalige overheid alle huizen in uw dorp hebben doorzocht, waaronder het uwe (CGVS, p. 24). Daarna zijn ze nooit meer naar uw huis gekomen (ibid.). Uw familie leeft bovendien nog steeds in hetzelfde huis als waar u in Afghanistan woonde en zij stellen het momenteel goed (CGVS, p. 6). De enige problemen die uw familie op heden ondervindt zijn de maag- en hoofdpijnkachten van uw vader (ibid.). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara geeft hoogstens een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft uw werkbadge en foto's dient opgemerkt te worden dat dergelijke stukken onvoldoende zijn om uw profiel als soldaat in een volksopstand en uw daaruit volgende problemen met de taliban aan te tonen. Deze stukken kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer ze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De door u voorgelegde badge en foto's zijn niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Hierbij dient eveneens vermeld te worden dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven en badges, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Inzake de door u voorgelegde foto's van uzelf in uniform dient vermeld te worden dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien zijn uw verklaringen over uw uniform inconsistent met de door u voorgelegde foto's aangezien u verklaart dat u in burgerkledij diende en dat anderen een uniform droegen (CGVS, p. 11), terwijl u in de door u voorgelegde foto's duidelijk wel een uniform aanhebt (zie documenten nr. 4). De door u voorgelegde dreigbrieven werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban

voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Wat de vluchtelingenstatus betreft, betoogt verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn “*bijzondere profiel*”. Hij wijst er op verschillende documenten te hebben voorgelegd inzake zijn identiteit en familie, zijn job en zijn problemen. Hij betoogt ook veel details te hebben gegeven over zijn situatie. Hij gaat in op de motieven inzake de verschillende aspecten van zijn vluchtrelaas en tracht hij deze te weerleggen. Hij zet nog uiteen waarom vervolgens hem de verschillende documenten die hij heeft neergelegd een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan ondersteunen alsook waarom deze volgens hem incorrect niet in aanmerking zijn genomen.

2.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, zet verzoeker allereerst de redenen uiteen waarom hij meent dat hem deze status moet worden toegekend op grond van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat een lezing van de door verweerder gebruikte bronnen leert dat de situatie genuanceerder is dan verweerder doet uitschijnen en dat het niveau van geweld in Afghanistan hoog blijft. Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar en stelt dat deze provincie “*strategisch is voor verschillende groepen zoals ISKP en ook de Pakistaanse taliban*” en dat het niveau van geweld er bijzonder hoog ligt, waarbij ook burgers worden getroffen. Hij stelt dat ook de Pakistaanse overheden er operaties leiden en wordt gesproken over de ontvoering van burgers. Hij wijst erop dat zijn familie actueel is verhuisd naar Champtala, dat ook in de provincie Nangarhar is gelegen.

Daarnaast, wat de toepassing betreft van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat volgens een rapport van Nansen, waarvan de weblink wordt vermeld, de Afghaanse situatie moet worden geanalyseerd op basis van de arresten MSS en Sufi en Elmi van het EHRM. Hij is van mening dat de interpretatie van verweerder restrictief is en niet verenigbaar met de nood aan bescherming. Hij wijst erop dat er sprake is van een humanitaire crisis in Afghanistan en dat dit ook wordt erkend door het CGVS. Hij betoogt dat de machtsovername door de taliban de Afghaanse situatie nog heeft doen verslechteren en het CGVS heeft nagelaten een concrete analyse te maken van zijn persoonlijke situatie.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 april 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023;

- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

3.2. Op 14 april 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij als nieuwe stukken loonfiches voegt.

Verzoeker betoogt ook nieuws te hebben gekregen inzake zijn situatie, met name dat S., zoon van A.K., die ook lid was van de volksopstand en was verdwenen sinds de machtsovername, recent 's nachts werd gedood. Hij licht toe dat S. vijf maanden geleden was teruggekomen en werkte bij een garage. Twee maanden geleden werd hij echter gedood en verzoeker acht het *"meer dan waarschijnlijk"* dat dit is gelinkt met zijn deelname aan de volksopstand. Hij stelt deze informatie te hebben bekomen via de man van zijn tante, die ook de eigenaar van de garage is waar S. werkte en sliep.

Vervolgens licht hij toe dat de voorgelegde nieuwe stukken handelen over zijn integratie in België. Hij licht toe in een fabriek te werken, met mensen van verschillende *"horizonnen"*. Hij stelt ook Nederlandse taalles te volgen, waarvan hij op de zitting zelf nog een bijkomend stuk voorlegt. In deze omstandigheden betoogt verzoeker dat het meer dan waarschijnlijk is dat hij als verwesterd zal worden beschouwd in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker geeft ten slotte nog enkele bemerkingen mee inzake de aanvullende nota van verweerder. Zo stelt hij dat er geen actualisatie is van de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de laatste informatie hierover dateert van meer dan zes maanden geleden. Verder betoogt hij dat de bijkomend door verweerder aangebrachte rapporten een verslechtering van de veiligheids- en economische situatie en een toename van aanslagen tegen burgers aantonen. Deze rapporten bevestigen volgens hem ook dat familieleden van leden van de voormalige overheid een risicoprofiel hebben alsook dat de situatie van Afghanen die terugkeren uit Europa verontrustend is nu zij het voorwerp zijn van sociale afwijzing en nood hebben aan een netwerk om te overleven. Hieruit blijkt volgens hem tevens dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere anti-regeringselementen die burgers op willekeurige wijze treffen toenemen en dat er sprake is van *"interne ontevredenheid"* onder de taliban. Hij betoogt dat, nu de taliban reeds 2,5 jaar aan de macht zijn, hun verantwoordelijkheid voor de dramatische socio-economische situatie in Afghanistan niet mag worden geminimaliseerd. Hij wijst vervolgens op een artikel uit de media inzake een Zweedse hulporganisatie die begin 2024 zijn activiteiten in Afghanistan stopzette. Nog wijst hij er op dat, omwille van de grote noden van de burgerbevolking, het mandaat van UNAMA met een jaar werd verlengd, waarbij hij ook verwijst naar het verslag van UNAMA aan de VN-Veiligheidsraad gepubliceerd op 28 februari 2024. Uit dit verslag blijkt volgens hem dat de situatie in het land nog is verslechterd, in het bijzonder voor vrouwen en niet-etnische Pashtoun, dat er meer controle is op de verplaatsingen in het land, dat het aantal veiligheidsincidenten toeneemt en dat de situatie in de gevangenissen erg slecht is en de leefomstandigheden er onmenselijk zijn. Dit verslag bevestigt volgens hem verder dat meer dan 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, de werkloosheidscijfers hoog zijn en de economie krimpt, alsook dat voormalig overheidspersoneel nog steeds wordt geviséerd. Daarnaast betoogt verzoeker, echter zonder enige bronvermelding, dat sedert 2022 maar vijf personen, veroordeeld voor terrorisme, werden gerepatriëerd vanuit Europa en de Verenigde Staten, waarvan één bovendien terug werd gebracht naar de Verenigde Staten wegens problemen van vervolging. Ook uit de cijfers van het UNHCR blijkt volgens hem dat slechts 23 Afghanen terugkeerden vanuit niet-buurlanden. Hij verwijst ten slotte naar een gezamenlijk persbericht van IOM en UNHCR van 7 oktober 2023 waarbij landen nog steeds worden gevraagd af te zien van de gedwongen terugkeer naar Afghanistan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.5. In de bestreden beslissing stelde verweerder vast dat er geen elementen zijn waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker blijken. Verzoeker betwist dit niet concreet en de Raad ziet ook geen concrete aanwijzingen in het dossier die hierover anders kunnen doen oordelen.

4.6. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming gaat de Raad nog in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verweerder heeft bij aanvullende nota van 9 april 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie ook geactualiseerd en aangevuld en het gegeven dat deze intussen ook reeds dateert van enkele maanden geleden doet hierover nog niet anders oordelen. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat deze landeninformatie intussen wezenlijk zou zijn gewijzigd. Ook verzoeker zelf heeft in zijn aanvullende nota van 14 april 2024 trouwens nog actuele landeninformatie aangebracht.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.7.2. Het vluchtrelaas van verzoeker, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS op 3 april 2023, kan worden samengevat als volgt. In december 2020 startte verzoeker als soldaat bij een volksopstand waar hij samen met het grensleger tegen de taliban streed. Drie dagen voor de machtsovername heeft zijn familie een dreigbrief gekregen van de taliban, waarna zijn vader en paternale oom hebben besloten dat hij het dorp moest verlaten. Verzoeker ging vervolgens naar zijn maternale oom in Chamtala waar hij drie dagen heeft verbleven tot de machtsovername. Toen de zoon van zijn buur werd ontvoerd door de taliban is zijn familie naar het huis van zijn oom gekomen. Zijn vader heeft hem vervolgens verplicht het land te verlaten. Toen hij in Nimroz was, vertelde zijn vader hem dat de taliban een tweede dreigbrief naar zijn familie hadden verstuurd waarin ze hem met de dood bedreigden. Hij verliet Afghanistan op 17 augustus 2021.

4.7.3. Om zijn verzoek om internationale bescherming en vluchtrelaas te ondersteunen, legt verzoeker kopieën van volgende originele documenten neer: zijn taskara, de twee dreigbrieven van de taliban en zijn werkbadge. U legt ook kopieën van foto's van hemzelf op zijn werk neer.

4.7.4. Zoals verweerder terecht opmerkt, kan de voorgelegde taskara hooguit de identiteit en nationaliteit van verzoeker bevestigen. Dit element wordt op zich niet betwist. Dit stuk kan echter geenszins verzoekers werk voor een volksopstand of de problemen met de taliban aantonen.

Wat de overige voorgelegde stukken betreft, dient te worden gewezen op de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de “COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update). Hieruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Verzoeker betoogt dat deze algemene landeninformatie onvoldoende is om de authenticiteit van de aangebrachte stukken over zijn werk in het gedrang te brengen en het CGVS niet concreet aantoonst dat deze stukken van een corrupte bron afkomstig zijn. Hiermee gaat hij er evenwel aan voorbij dat verweerder, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591), zoals in voorliggend geval. Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient verweerder noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Daarenboven heeft de commissaris-generaal inzake de dreigbrieven ook op goede gronden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal dreigbrieven en zijn verklaringen hierover ook niet coherent zijn met de voorgelegde brieven. Zo stelde hij correct vast als volgt:

“Bovendien hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het aantal dreigbrieven die uw familie heeft ontvangen. Zo hebt u bij DVZ slechts één dreigbrief van de taliban vermeld (DVZ - vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS stelt dat uw familie twee dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met deze inconsistentie, antwoordt u dat u op dat moment niet verteld was geweest over de tweede dreigbrief (CGVS, p. 25). Wanneer u vervolgens wordt gewezen op het feit dat u eerder in het persoonlijk onderhoud hebt verklaard dat uw vader u reeds in Nimroz had ingelicht over de tweede dreigbrief, verklaart u plotseling dat u bij DVZ enkel hebt gesproken over de eerste dreigbrief omdat jongemannen op het straat u hadden verteld dat één dreigbrief al voldoende was en dat u hierover niet moest spreken (ibid.). Deze verweren verschonen de tegenstrijdigheden niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep en dat u alle redenen voor uw vertrek heeft kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond op dit interview (CGVS, p. 3). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban opnieuw ondergraven wordt.

Hieraan dient ook toegevoegd te worden dat uw verklaringen niet coherent zijn met de door u voorgelegde dreigbrieven. Zo staat in de dreigbrief van de taliban geschreven dat u ervan beschuldigd wordt verbonden te zijn aan een Amerikaans project (zie document nr. 2a). Het is bijgevolg dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet heeft gesproken over het feit dat de taliban u ervan beschuldigden samen te hebben gewerkt met de Amerikanen, wat in ogen van de taliban een zeer zware accusatie inhoudt.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en doen terecht afbreuk aan de bewijswaarde van de voorgelegde dreigbrieven. Verzoekers kritiek op deze beoordeling kan ook allesbehalve overtuigen.

Verzoeker beperkt zich tot een vaag betoog dat volgens hem niet “de grond” van deze brieven wordt besproken, die volgens hem wel degelijk aantoonst dat hij een doelwit is van de taliban, maar enkel “de omstandigheden rond” deze brieven. Hiermee weerlegt hij de voormelde vaststellingen – die bovendien wel degelijk ook concreet ingaan op de inhoud van de brieven – geenszins, en stelt deze ook niet in een ander daglicht.

Verzoeker betoogt dat hij op de DVZ niet over de tweede brief heeft gesproken, omdat hij niet zeker was dat hij een kopie hiervan zou kunnen krijgen en hij herhaalt vervolgens dat andere asielzoekers hem vertelden om alleen over één brief te spreken tijdens het verhoor op de DVZ en vervolgens over de tweede tijdens zijn gehoor op het CGVS. Hij volhardt in zijn relaas dat hij twee brieven heeft gekregen en deze aantonen dat hij een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Dit betoog betreft niet meer dan blote beweringen aan de hand waarvan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS over de dreigbrieven niet kan verklaren of rechtvaardigen en waarmee geen afbreuk wordt gedaan aan de voormelde beoordeling. Verzoeker gaat trouwens ook op geen enkele wijze in de – correcte en pertinente – vaststelling dat zijn aanvankelijke uitleg waarom hij op de DVZ niet

reeds sprak over de tweede dreigbrief luidde dat hij hierover nog niet was verteld. Pas toen hij er vervolgens op werd gewezen dat hij eerder verklaarde dat hem in Nimroz reeds was verteld over de tweede dreigbrief, gaf hij aan dat hij slecht zou zijn geadviseerd door andere asielzoekers (gehoor CGVS, p. 25). Nog los van het gegeven dat deze laatste uitleg ook weinig overtuigend is, ontnemt zijn eerste uitleg dat hij nog niet was verteld over een tweede dreigbrief terwijl hij eerder het tegenoverstelde had verklaard elke geloofwaardigheid aan zijn verklaringen inzake de dreigbrieven en brengt dit de bewijswaarde van de voorgelegde brieven eens te meer in het gedrang. Het gegeven dat verzoeker thans nog een bijkomende uitleg geeft waarom hij op de DVZ slechts over één brief sprak, met name dat hij niet zeker was dat hij een kopie van de tweede brief zou kunnen krijgen, draagt evenmin bij aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over deze voorgelegde stukken.

In zoverre de commissaris-generaal opmerkt dat in een van de dreigbrieven verzoeker ervan wordt beschuldigd dat hij is verbonden met een Amerikaans project, stelt verzoeker te willen toevoegen dat zijn loon werd betaald door de Amerikanen en dat om deze reden de taliban hem ervan beschuldigden om met de Amerikanen samen te werken. Deze zware beschuldiging wijst volgens hem wel degelijk op een risico op vervolging. Echter, hiermee gaat hij er aan voorbij dat het – opnieuw correcte en pertinente – punt dat in de bestreden beslissing wordt gemaakt, is dat verzoekers verklaringen weinig coherent zijn met de voorgelegde brieven waar hij tijdens zijn gehoor op het CGVS op geen enkel ogenblik heeft gesproken over een beschuldiging van samenwerking met de Amerikanen aan zijn adres. Verzoekers a posteriori betoog werpt geen ander licht op deze gedane vaststelling dat zijn verklaringen op het CGVS niet coherent zijn met de voorgelegde stukken wat afbreuk doet aan de bewijswaarde van de dreigbrieven. De Raad treedt deze beoordeling bij. Verzoekers huidige standpunt dat zijn loon werd betaald door de Amerikanen strookt bovendien, en dit ten overvloede, niet met zijn verklaringen op het CGVS, waar hij verklaarde dat dit werd betaald door de leider van de volksopstand die op zijn beurt geld kreeg van de Afghaanse overheid (gehoor CGVS, p. 16-17).

Inzake de voorgelegde foto's stelde de commissaris-generaal daarenboven ook volkomen terecht wat volgt:

“Inzake de door u voorgelegde foto's van uzelf in uniform dient vermeld te worden dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien zijn uw verklaringen over uw uniform inconsistent met de door u voorgelegde foto's aangezien u verklaart dat u in burgerkledij diende en dat anderen een uniform droegen (CGVS, p. 11), terwijl u in de door u voorgelegde foto's duidelijk wel een uniform aanhebt (zie documenten nr. 4).”

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom deze foto's geen bewijswaarde hebben, maar gaat er hiermee aan voorbij dat dit wel degelijk concreet wordt toegelicht. Zo wordt er – volkomen correct overigens – op gewezen dat privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. In zoverre verzoeker verder betoogt dat de foto's wel degelijk hem tonen tijdens zijn job, kan dit ook niet worden bijgetreden. De Raad stelt immers vast dat de foto's louter een man in een uniform tonen, met op één van de foto's ook een vlag in de achtergrond, maar deze man verricht verder geen zichtbare activiteiten en hieromtrent kan alleszins niets worden afgeleid. Verzoeker brengt daarnaast ook geen enkele uitleg naar voor inzake de correcte vaststelling dat hij op de foto's een uniform draagt terwijl hij verklaarde dat hij in burgerkledij diende. Deze foto's kan dus geen bewijswaarde worden toegedicht.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen de voorgelegde stukken in huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.7.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, meer bepaald zijn werk voor een volksopstand en de bedreigingen die hij omwille van dit werk zou hebben gekregen van de taliban. Dit omwille van een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van dit relaas volledig onderuithaalt. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.7.6. Verzoeker is er allereerst niet in geslaagd om zijn profiel als soldaat in een volksopstand aannemelijk te maken.

Zoals terecht werd vastgesteld door de commissaris-generaal wordt allereerst de geloofwaardigheid van dit profiel reeds ernstig ondermijnd doordat verzoeker aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud, gevraagd naar zijn beroep, op geen enkele wijze melding maakte van zijn werk in een volksopstand. Zo motiveerde de commissaris-generaal correct als volgt:

“Zo is het opvallend dat u op uw persoonlijk onderhoud initieel niet hebt verklaard in een volksopstand te hebben gewerkt wanneer u werd gevraagd naar uw beroep (CGVS, p. 4). U verklaarde aanvankelijk enkel in de winkel van uw oom te hebben geholpen (ibid.). Ook wanneer de vraag herhaald en verduidelijkt wordt, zegt u alleen bezig te zijn geweest met de landbouw, maar dat u nooit echt hebt gewerkt (ibid.). Geconfronteerd met deze inconsistentie, antwoordt u enkel en alleen “wanneer is dit gevraagd?” en stelt u kortweg dat u aan het werken was (CGVS, p. 8). Dat u aanvankelijk vergeet om uw werkzaamheden bij de volksopstand te vermelden wanneer u wordt gevraagd naar uw beroep in Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan in grote mate, temeer gezien het net deze job zou zijn geweest die aan de basis zou hebben gelegen van de reden van uw vertrek uit Afghanistan.”

In dit verband legt verzoeker thans uit dat hij, toen hij werd ondervraagd over zijn beroep, zijn andere activiteiten heeft gegeven buiten zijn job als soldaat. Hij stelt dat het in zijn hoofd duidelijk was dat hij al over zijn functie van “soldaat” van een volksopstand had gesproken en hij de vraag zo begreep dat werd bedoeld op zijn andere jobs. Dit betoog kan echter niet overtuigen. Tijdens het gehoor op het CGVS kwam verzoekers werk in een volksopstand immers niet reeds ter sprake voordat hem algemeen de vraag werd gesteld naar zijn beroep en tewerkstelling in Afghanistan. Het gegeven dat verzoeker hierbij niet spontaan dacht aan zijn werk voor de volksopstand doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze ingeroepen tewerkstelling om zijn vrees voor vervolging te onderbouwen.

Op grond van de volgende vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, heeft de commissaris-generaal vervolgens ook terecht vastgesteld dat verzoekers kennis over zijn eigen vermeende werkzaamheden bijzonder vaag en ontoereikend is en zijn verklaringen hierover weinig doorleefd en op bepaalde punten ook incoherent zijn, wat andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling:

“U verklaart dat u sinds 20 qaws 1399 of 10 december 2020 als soldaat bij een volksopstand werkte in een controlepost genaamd [D.S.] (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 01.06.2023 (verder CGVS), p. 7, en 11). Uw job bestond uit patrouilleren, de veiligheid van de buitenpost en het dorp verzekeren en de hoofdweg vrijmaken voor het leger wanneer deze materialen naar jullie brachten (CGVS, p. 9 en 14). Gevraagd om uw concrete activiteiten tijdens het patrouilleren meer in detail uit te leggen, stelt u kortweg dat u samen met het grensleger patrouilleerde en dat jullie controleerden of er geen mijnen lagen op de wegen (ibid.). Wanneer u wordt gevraagd om een gemiddelde werkdag te beschrijven, stelt u opnieuw zeer kort dat u nachtshiften deed en de wegen controleerde en dat u overdag op patrouille ging (CGVS, p. 12). Gevraagd om meer informatie te verschaffen over uw activiteiten op de nachtshift, antwoordt u ontwijkend op de vraag door louter te stellen “wat wilt u?” (ibid.). Wanneer er vervolgens opnieuw wordt gevraagd wat deze nachtshift precies inhield, antwoordt u kortweg dat u met het grensleger de hoofdweg controleerde (ibid.). Nogmaals gevraagd om hierover meer informatie te verschaffen, verklaart u kort- en vaagweg dat jullie aan de zijkant van de weg de veiligheid deden terwijl het grensleger de wegen controleerde (ibid.), zonder dit verder te specificeren. Gevraagd met hoeveel personen jullie op patrouille gingen, verklaart u dat er vier tot vijf soldaten van het grensleger aanwezig waren en vijf tot zes soldaten van de volksopstand (CGVS, p. 13). U kan echter geen bijkomende informatie over deze leden van het grensleger, met wie u dagelijks samenwerkte, verschaffen. Zo kan u geen enkele naam van een soldaat bij het grensleger verstrekken noch weet u welke rangen deze personen hadden (ibid.). U verklaart dat u deze personen steeds aansprak met “het grensleger” en dat het niet belangrijk was voor jullie om hun namen te kennen (CGVS, p. 13-14).

[...] Wanneer u wordt gevraagd naar uw precieze activiteiten rond het verzekeren van de veiligheid van het dorp, stelt u vaagweg dat u mensen niet mocht binnenlaten zodat er geen problemen zouden zijn (CGVS, p. 14). Gevraagd om dit antwoord te verduidelijken, antwoordt u opnieuw kortweg dat jullie de taliban probeerden tegen te houden om het dorp te betreden opdat ze geen huizen van burgers zouden gebruiken om hun aanvallen uit te plegen (ibid.). Gevraagd wat u dan precies moest doen om ervoor te zorgen dat de taliban het dorp niet binnengingen, geeft u wederom een ontwijkend antwoord door te stellen dat er vaak gevechten plaatsvonden en dat jullie de taliban niet binnenlieten (ibid.). Enkele ogenblikken later verklaart u ineens dat de taliban niet voorbij de checkpoints konden en dat ze het dorp via een berg binnenkwamen (ibid.). Gevraagd hoe u hen dan moest tegenhouden, antwoordt u opeens dat u hen niet kon tegenhouden en dat u op hen schoot wanneer ze in het dorp waren (ibid.).”

Verzoeker voert aan dat, als rekening wordt gehouden met de context, zijn precieze functie en alle gekende elementen, niet kan worden besloten dat zijn verklaringen te beperkt zijn en dat hij wel degelijk veel informatie heeft gegeven over zijn job. Zo stelt hij dat hij de datum waarop hij startte met dit werk heeft gegeven, dat hij zijn taken en het moment waarop hij deze uitvoerde heeft toegelicht en dat hij heeft uitgelegd met hoeveel personen hij dit werk deed. Hij stelt aldus een correct beeld van zijn werk te hebben gegeven. Hij betoogt dat indien het CGVS meer (precieze) informatie wenste men hem bijkomende vragen had kunnen stellen. Hij voert verder aan dat hij voornamelijk was gestationeerd in de buitenpost waar hij instond voor de veiligheid. Hij legt uit dat het leger bij deze post de veiligheid van het dorp verzekerde en auto's controleerde. Hij stelt zelf geen auto's te hebben gecontroleerd, maar alleen maar te hebben gezorgd voor de veiligheid. In deze omstandigheden verplaatste hij zich niet zo veel. Hij stelt dat hij alleen maar een zicht had van waar hij zat. Hij stelt verschillende voorbeelden te hebben kunnen geven van wat hij heeft gezien, maar gaat hier verder niet op in.

Uit een eenvoudige lezing van de voormelde motivering van de commissaris-generaal blijkt echter dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen over het moment waarop hij zijn werk aanvatte, zijn taken, het tijdstip waarop hij deze uitvoerde en het aantal personen waarmee hij zijn werk deed. De commissaris-generaal heeft echter geoordeeld dat zijn verklaringen over zijn eigen vermeende werkzaamheden vaag en ontoereikend zijn, alsook dat zijn verklaringen hierover weinig doorleefd en op sommige punten zelfs incoherent zijn. Hij heeft dit alles ook concreet gemotiveerd, rekening houdend met de door verzoeker afgelegde verklaringen. Verzoeker herhaalt grotendeels de door hem reeds afgelegde verklaringen, zoals deze in rekening zijn gebracht, om dan te stellen dat hij wel veel informatie heeft gegeven, zonder dat hij hierbij concreet ingaat op de vaststellingen ter zake van de commissaris-generaal, die pertinent en draagkrachtig zijn. Hiermee kan hij deze niet weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De Raad kan enkel samen met de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker er niet in slaagde om concrete en doorleefde verklaringen af te leggen over zijn patrouille-activiteiten, zijn activiteiten tijdens zijn nachtdiensten of zijn beveiligingsactiviteiten aan de buitenpost van het dorp. Verzoeker weerlegt de in dit verband gedane vaststellingen niet en werpt hierop geen ander licht. Zoals de commissaris-generaal op correcte gronden vaststelde, zijn verzoekers verklaringen inzake de beveiligingsactiviteiten op de buitenpost ook weinig coherent en verzoeker slaagt er met zijn betoog in het verzoekschrift allesbehalve in hierin alsnog duidelijkheid te brengen. Hij komt immers niet verder dat te stellen dat hij voornamelijk was gestationeerd in deze buitenpost, dat hij instond voor de veiligheid van het dorp, dat hij zich niet zo veel verplaatste en dat hij verschillende voorbeelden gaf van wat hij heeft gezien. Op welke wijze hij de veiligheid van het dorp verzekerde of op welke "*voorbeelden*" hij doelt, licht hij niet verder toe, zodat hij niet alsnog meer duidelijkheid verschaft over zijn dagdagelijkse activiteiten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker andermaal niet verder komt dan het afleggen van zeer algemene, eerder vage en weinig concrete en doorleefde verklaringen inzake zijn voorgehouden dagdagelijkse werkzaamheden voor de volksopstand, zonder bovendien concreet in te gaan op de door de commissaris-generaal inzake zijn verklaringen gedane correcte en pertinente vaststellingen, waarmee hij geen ander licht werpt op de gedane beoordeling. Hij kon ook geen enkele bijkomende informatie geven over de leden van het grensleger, met wie hij nochtans dagelijks samenwerkte, zoals hun rangen of namen.

Verzoekers betoog dat hem verdere vragen hadden moeten worden gesteld indien verdere informatie was gewenst, is ook weinig ernstig. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker vele vragen werden gesteld en hij meermaals werd verzocht naar wat hij precies deed en om een en ander te verduidelijken of voorbeelden te geven, dit om een meer concreet en doorleefd beeld te kunnen krijgen van verzoekers voorgehouden werkzaamheden voor de volksopstand. Dat geen meer concreet beeld naar voor kwam, kwam enkel doordat verzoekers antwoorden op de hem gestelde vragen vaag en weinig concreet bleven. Het is dus niet zo dat verzoeker geen bijkomende vragen werden gesteld, maar wel dat verzoeker er niet in is geslaagd om aan de hand van zijn antwoorden hierop te overtuigen dat hij werkelijk voor een volksopstand heeft gewerkt.

De Raad ziet ook niet in op welke wijze "*de context*" en "*zijn precieze functie*" een ander licht kunnen werpen op de gedane beoordeling of zijn ontoereikende verklaringen kunnen verklaren. Van iemand die gedurende ongeveer acht maanden een bepaalde job heeft uitgeoefend, en voorhoudt omwille van deze job het land te hebben moeten verlaten, mogen wel degelijk voldoende concrete en doorleefde verklaringen over zijn dagdagelijkse werkzaamheden worden verwacht. Verzoekers persoonlijke overtuiging dat hij wel degelijk veel informatie heeft gegeven over zijn job kan ook geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

Rekening houdend met wat voorafgaat en de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing, die opnieuw steun vinden in het administratief dossier, heeft de commissaris-generaal vervolgens evenzeer terecht vastgesteld dat verzoekers kennis over (de werkzaamheden van) het grensleger ook zeer beknopt is, terwijl hij nochtans aangaf elke dag met hen te hebben samengewerkt en dit gedurende acht maanden (CGVS, p. 11 en 14):

“Zo kan u louter stellen dat het grensleger op een dag een geïmproviseerd explosief of IED had gevonden en deze had ontijdnd (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe ze dit precies hadden gedaan, verklaart u kortweg dat ze de draden ervan af sneden en de bom dan uiteen namen omdat ze de bom niet wilden laten exploderen (CGVS, p. 10), wederom zonder enig doorleefd detail hierover te verstrekken.”

Verzoeker gaat niet concreet in op deze gedane beoordeling, die eveneens wordt overgenomen door de Raad.

Daarnaast wordt de commissaris-generaal eveneens bijgetreden in zijn beoordeling dat verzoekers verklaringen over incidenten of gevechten die hij tijdens zijn werk zou hebben meegemaakt ontoereikend en niet doorleefd zijn. Volgende vaststellingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier en leiden onherroepelijk tot voormeld besluit:

“Gevraagd naar bepaalde incidenten die hebben plaatsgevonden op uw job, verklaart u wederom kortweg dat er grote gevechten hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 15). Gevraagd om hiervan een specifiek voorbeeld te geven, stelt u dat er een groot gevecht was waarbij de luchtmacht, een groot konvooi en de taliban betrokken waren (ibid.). De volksopstand was hier echter niet bij betrokken (ibid.), waardoor u bijgevolg niet aanwezig was op dit gevecht. Gevraagd of u dan een voorbeeld kan geven van een incident waarbij u wel was betrokken, verklaart u zonder meer dat er kleine gevechten hebben plaatsgevonden (ibid.). Wanneer vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over zo een klein gevecht, stelt u vaagweg dat de taliban op een avond op jullie hebben geschoten en dat jullie hebben teruggeschoten (ibid.). Gevraagd waar en wanneer dit incident had plaatsgevonden, antwoordt u dat u de exacte datum niet kent maar dat het in mei 2021 was terwijl u in buitenpost was (ibid.). Gevraagd vanwaar de taliban op jullie hadden geschoten, kan u enkel en alleen stellen dat ze ver weg van de post waren en dat u niet weet met hoeveel ze waren (CGVS, p. 16). Voor het overige zou u gedurende uw acht dienstmaanden nooit betrokken zijn geweest in een ander gevecht (ibid.). Dat u beweert acht maanden lang in een volksoptand te hebben gewerkt en waarin er veel gevechten hebben plaatsgevonden, terwijl u hierover geen enkele doorleefde verklaring weet af te leggen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit vlak ernstig.”

Verzoeker stelt in dit verband enkele preciseringen te willen aanbrengen. Hij betoogt dat er alle dagen incidenten plaatsvonden en de buitenpost regelmatig werd aangevallen. Dit betroffen volgens hem kleine incidenten. Hij legt uit dat de buitenpost bij de berg was gesitueerd en dat de taliban vanop de berg schoten op de buitenpost. Deze incidenten kenden volgens hem steeds hetzelfde verloop. Eerst schoten de taliban op de controlepost en vervolgens schoten de bewakers van de controlepost terug op de taliban. Vervolgens was het gedurende enkele uren rustig. Hij stelt geen informatie over de leden van de taliban te kunnen geven, omdat de aanvallen 's nachts plaatsvonden. Hij stelt verder te hebben gesproken over een grote aanval op de controlepost, tijdens dewelke het leger moest tussenkomen. Hij betoogt hierover veel informatie te hebben gegeven. Zo kon hij uitleggen wie aanwezig was en vertellen over de duur van het gevecht en zijn aandeel hierin. Hij begrijpt niet welke informatie hierover verder nog van hem werd verwacht.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers uitleg absoluut niet kan overtuigen. Hij houdt thans weliswaar voor dat alle dagen incidenten plaatsvonden en de buitenpost regelmatig werd aangevallen, maar als hem op het CGVS werd gevraagd of hij zich concrete incidenten herinnerde, is het eerste wat in hem opkwam een groot incident waarbij hij op geen enkele wijze was betrokken. Zijn betoog dat hij hierover concrete informatie gaf, is weinig relevant, nog daargelaten de vraag of dit betoog kan overtuigen. Immers valt niet in te zien hoe verzoeker met deze kennis over incidenten waarbij hij op geen enkele wijze zelf was betrokken zijn daadwerkelijke werk bij de volksopstand vermag aan te tonen. In dit verband draagt het trouwens ook niet bij tot verzoekers geloofwaardigheid waar hij thans stelt wel te hebben gesproken over zijn “participatie” bij dit “grote gevecht”, terwijl hij op het CGVS duidelijk stelde dat hij hier niet bij was betrokken (gehoor CGVS, p. 15). Gevraagd om een concreet incident te beschrijven waarbij hij wel was betrokken, kwam verzoeker op het CGVS vervolgens niet verder dan te verklaren dat “[o]p een avond [...] de taliban op ons [begonnen] te schieten en we schoten terug”. Hij schatte dat dit ergens in mei 2021 was en stelde dat hij die nacht lag te slapen in de buitenpost en eigenlijk geen dienst had. Meer concrete verklaringen kon verzoeker over dit incident, of over andere incidenten, niet afleggen. Hij verklaarde ook slechts dat ze terugschoten op de locaties vanwaar ze werden beschoten, maar kon hierover verder enkel zeggen dat deze locaties “ver weg van onze post” waren. Gevraagd iets specifiek te zijn, stelde hij enkel dat het “heel ver weg” was, ze niets konden zien omdat het nacht was en het gevecht eindigde als de taliban zich terugtrokken. Gevraagd naar andere zaken die hij meemaakte of speciale of memorabele momenten, kon verzoekers niet concreets aanbrengen (gehoor CGVS, p. 15-16). De Raad kan enkel samen met de commissaris-generaal vaststellen dat deze verklaringen zeer algemeen, vaag en weinig doorleefd zijn, waardoor terecht geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn werk voor de volksopstand.

Verzoekers kritiek doet hierover niet anders oordelen. Verzoeker is hierin ook weinig coherent met zijn eerdere verklaringen op het CGVS. Zo doet verzoeker het thans voorkomen dat er alle dagen incidenten

plaatsvonden en de buitenpost regelmatig werd aangevallen, terwijl hij op het CGVS niet verder kwam dan te vertellen over één concreet incident waarbij hij betrokken was, dat bovendien plaatsvond terwijl hij net die nacht geen dienst had. Bovendien doet verzoeker het thans voorkomen als dat de buitenpost aan de kant van de berg was gelegen en de taliban vanop de berg de buitenpost aanvielen, terwijl hij op het CGVS aangaf dat de post aan de andere kant van het dorp was gelegen dan de berg. Zo gaf hij immers aan dat de taliban niet via hun post het dorp konden bereiken, maar dat ze via de andere kant van het dorp, vanop de berg, het dorp binnenkwamen. Vanuit het dorp zouden ze dan op hen hebben geschoten, waarna zij teruggeschoten en waarop de taliban weggingen (gehoor CGVS, p. 14). Deze verklaringen van verzoeker zijn allesbehalve coherent met zijn huidige verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid ervan eens te meer op de helling wordt gezet. Er valt ook niet in te zien op welke wijze de buitenpost op deze wijze het dorp diende veilig te stellen, nu deze zodanig was gelegen dat de taliban eerst het dorp via de berg konden binnenkomen en de gevechten dus net volop het dorp zouden treffen. In zoverre verzoeker het thans wil doen voorkomen dat de post aan de kant van de berg was gelegen en tussen het dorp en de berg of nog dat de taliban hen beschoten vanuit de bergen, is dit alleszins niet in overeenstemming te brengen met zijn eerdere verklaringen op het CGVS dat ze de taliban niet konden tegenhouden om via de berg het dorp binnen te komen en vervolgens op hen te schieten. Het is ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, wiens voorgehouden werk het was om de veiligheid van de dorpsbewoners te garanderen en die thans zelfs aangeeft dat deze regelmatig voorkwamen, deze incidenten als “*kleine incidenten*” zou afdoen.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen maakt terecht dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als soldaat bij een volksopstand. Hierdoor blijkt evenmin dat verder nog enig geloof kan worden gehecht aan de uit deze beweerde tewerkstelling voortkomende problemen met de taliban.

4.7.7. Daarenboven zijn de aangehaalde vervolgingsfeiten op zich ook niet geloofwaardig.

In dit verband werd reeds vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal dreigbrieven dat zijn familie heeft ontvangen en dat zijn verklaringen hierover niet coherent zijn met de voorgelegde dreigbrieven. Er wordt hiervoor verwezen naar de voorgaande bespreking.

De Raad treedt de commissaris-generaal verder ook bij dat de reacties van verzoeker en zijn vader op de (eerste) dreigbrief van de taliban weinig geloofwaardig zijn. Zo gaf verzoeker aan dat zijn paternale oom en zijn vader na de ontvangst van deze brief lange tijd hebben gediscussieerd waarna ze in onderling overleg hebben besloten dat hij moest vertrekken (gehoor CGVS, p. 21). Ze zouden hem echter niet hebben ingelicht over de inhoud van de dreigbrief omdat hiervoor geen tijd was (gehoor CGVS, p. 20). Zijn verklaring dat er geen tijd was om hem in te lichten over de dreigbrief strookt niet met zijn eerdere verklaring dat zijn oom en zijn vader een lange tijd hebben gediscussieerd na ontvangst van de dreigbrief. Verder is het inderdaad weinig aannemelijk dat zijn vader of oom hem niet onmiddellijk op de hoogte zouden hebben gebracht over de inhoud van de brief, die de werkelijke reden vormde voor zijn vertrek, alsook is het niet aannemelijk dat verzoeker zelf op moment van zijn vertrek noch aan zijn vader noch aan zijn oom vroeg om de brief aan hem voor te lezen en vertrok zonder enige vraag hierover te hebben gesteld (gehoor CGVS, p. 21). Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, geeft dit blijkt van een bijzondere desinteresse in zijn eigen voorgehouden problemen.

Verzoeker betwist op zich niet dat hij op het ogenblik van zijn vertrek bij zijn vader en oom niet vroeg naar de inhoud van de (eerste) dreigbrief. Wel betwist hij dat dit zou wijzen op desinteresse. Hij betoogt dat de context niet in rekening wordt gebracht. Meer bepaald stelt hij dat toen zijn familie de brief kreeg ze begrepen dat de situatie erg was en dat hij voor zijn veiligheid moest vertrekken. Hij geeft aan dat er geen mogelijkheid was om het over de inhoud van de brief te hebben. Hiermee werpt verzoeker echter geen ander licht op de voormelde beoordeling. Verzoeker verklaarde zelf dat zijn oom en vader lange tijd hebben gediscussieerd over de ontvangst van de dreigbrief, waardoor hij wel degelijk de tijd had om minstens te proberen via zijn vader en oom de inhoud te kennen van de dreigbrief. Dat hij dit zelfs niet probeerde, terwijl zijn leven op het punt stond een zeer drastische wending te nemen, getuigt wel degelijk van een opmerkelijke desinteresse in de eigen problemen die niet getuigt van een oprechte vrees.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker de concrete bedreigingen aan zijn adres door de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken. De motivering in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig voorkomt dat geen veiligheidsmaatregelen werden getroffen tijdens verzoekers reis naar zijn oom in Chamtala kunnen als bijkomend en overtoollig worden beschouwd, zodat niet verder moet worden ingegaan op verzoekers kritiek op deze motivering.

4.7.8. De Raad treedt de commissaris-generaal daarenboven bij dat verzoekers verklaringen inzake de andere leden van de volksopstand evenzeer worden aangetast door ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden en om deze reden hieraan evenmin enig geloof kan worden gehecht. De volgende vaststellingen vinden zo steun in het administratief dossier en moeten worden bijgetreden:

“Bij DVZ vermeldt u duidelijk dat de taliban naar het dorp zijn gekomen en andere leden van de volksopstand hebben gearresteerd waaronder uw buur (DVZ - vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u enkel de arrestatie van uw buur vermeld (CGVS, p. 19). Wanneer er op het CGVS expliciet wordt gevraagd of er nog andere leden van de volksopstand zijn ontvoerd door de taliban, antwoordt u naast de vraag en stelt u dat u de Facebookprofielen en telefoonnummers van uw collega's niet meer werken en dat de meesten Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p. 24). Wanneer er vervolgens wordt gepeild of er geruchten waren over andere personen uit de volksopstand, antwoordt u dat iedereen problemen had en dat de meesten hun kinderen uit het land hebben gestuurd (ibid.). Wanneer u geconfronteerd wordt met het verschil in verklaringen, antwoordt u opeens dat er wel geruchten waren dat leden van de volksopstand werden ontvoerd (CGVS, p. 25). U kan echter geen namen van deze personen verschaffen (ibid.).”

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij heeft gesproken over andere leden van de volksopstand die werden gearresteerd en wiens lot hij niet kent. Hiermee gaat hij echter voorbij aan de werkelijke motivering, minstens kan hij deze motivering met zijn betoog niet in een ander daglicht stellen. Er werd terecht vastgesteld dat verzoeker niet consistent is in zijn verklaringen waar hij op de DVZ verklaarde dat de taliban naar het dorp kwamen en andere leden van de volksopstand arresteerden waaronder zijn buur terwijl hij op het CGVS hiernaar gevraagd eerst naast de vraag antwoordde en vervolgens niet concreet aangaf dat de taliban naar het dorp zouden zijn gekomen en, buiten zijn buur, andere leden van de volksopstand zouden hebben gearresteerd of ontvoerd. Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn verklaring op de DVZ luidde het dan plots dat hij hierover geruchten had gehoord, zonder dat hij echter kon preciseren om wie het dan precies ging. Met zijn voormelde betoog dat hij wel degelijk sprak over andere leden van de volksopstand die werden gearresteerd, kan hij de vastgestelde inconsistentie in zijn verklaringen niet in een ander daglicht stellen. Verzoeker beperkt zich verder ook tot blote beweringen dat hij na zijn gehoor op het CGVS contact had met zijn neef en zijn neef hem kon vertellen dat verschillende leden waren gearresteerd zonder echter meer informatie te kunnen geven over hun lot, waarna hij enkele namen opsomt. Hij voegt hieraan toe dat ze meer dan waarschijnlijk werden gearresteerd omwille van hun functie bij de volksopstand. Dit betoog komt allesbehalve overtuigend over. Op het CGVS gaf hij immers reeds aan hierover geruchten te hebben gehoord, waardoor minstens toen reeds van hem kon worden verwacht dat hij spontaan concrete personen zou hebben kunnen noemen. Dat hij dit niet kon en kort na de bestreden beslissing plots alsnog van zijn neef vernam dat deze leden werden ontvoerd en concrete namen kon geven, komt volstrekt ongeloofwaardig voor.

4.7.9. Gelet op voorgaande bespreking moet worden besloten dat verzoeker zijn voorgehouden profiel en de ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft kunnen maken, waardoor deze geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

4.7.10. Ten slotte treedt de Raad ook de volgende beoordeling in de bestreden beslissing bij:

“U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verklaart dat de taliban kort na de val van de toenmalige overheid alle huizen in uw dorp hebben doorzocht, waaronder het uwe (CGVS, p. 24). Daarna zijn ze nooit meer naar uw huis gekomen (ibid.). Uw familie leeft bovendien nog steeds in hetzelfde huis als waar u in Afghanistan woonde en zij stellen het momenteel goed (CGVS, p. 6). De enige problemen die uw familie op heden ondervindt zijn de maag- en hoofdpijnklaften van uw vader (ibid.). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Verzoeker voert thans aan dat hij intussen heeft vernomen dat zijn broer in augustus 2023 werd gedood. Hij betoogt dat zijn broer het huis had verlaten om cricket te spelen, dat hij vervolgens werd ontvoerd door de taliban en dat deze ontvoering is gelinkt met zijn eerdere functie bij de volksopstand. Hij stelt dat ze hem hebben geslagen en zijn lichaam hebben achtergelaten aan de rivier en dat zijn familie na de begrafenis het dorp heeft moeten verlaten en ze voor hun veiligheid naar Chamtala zijn gegaan. In dit verband legt hij bijkomend enkele foto's van zijn broer voor, zowel in leven als na zijn overlijden.

Inzake de voorgelegde foto's herhaalt de Raad allereerst dat privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Zelfs aangenomen dat enkele foto's een overleden persoon tonen, kan nog niet worden vastgesteld dat dit daadwerkelijk verzoekers broer zou betreffen en hieruit kan al zeker niets worden afgeleid over wat er met de betreffende persoon is gebeurd. De foto's zijn ook ongedateerd. In dit verband herhaalt de Raad verder dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker zijn profiel als lid van de volksopstand en de omwille van dit profiel ondervonden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken, zodat evenmin blijkt dat verder nog enig geloof kan worden gehecht aan de thans door hem aangebrachte verklaringen inzake het lot van zijn beweerde broer of de verhuis van

zijn familie. Inzake dit laatste ligt ook geen enkel begin van bewijs voor. De voorgelegde foto's of thans aangevoerde verklaringen werpen geen ander licht op de hierboven doorgevoerde beoordeling inzake verzoekers asielrelaas. Hij concretiseert ook op geen enkele wijze waarom hij dan denkt dat de taliban de persoon op de foto zouden hebben gedood of dit verband zou houden met zijn eerdere voorgehouden werk. Zijn verklaringen zijn andermaal zeer algemeen te noemen en het is ook niet aannemelijk dat de taliban zijn familie twee jaar volledig met rust hebben gelaten om dan toevallig kort na het nemen van de bestreden beslissing actie te hebben ondernomen tegen zijn broer. Verzoeker slaagt er andermaal niet in om een en ander met voldoende concrete en geloofwaardige verklaringen of een concreet begin van bewijs te onderbouwen.

4.7.11. In zijn aanvullende nota betoogt verzoeker nog nieuws te hebben gekregen inzake zijn situatie, met name dat S., zoon van A.K., die ook lid was van de volksopstand en was verdwenen sinds de machtsovername, recent 's nachts werd gedood. Hij licht toe dat S. vijf maanden geleden was teruggekomen en werkte bij een garage. Twee maanden geleden werd hij echter gedood en verzoeker acht het "*meer dan waarschijnlijk*" dat dit is gelinkt aan zijn deelname aan de volksopstand. Hij stelt deze informatie te hebben bekomen via de man van zijn tante, die ook de eigenaar van de garage is waar S. werkte en sliep. Dit betreffen echter andermaal blote beweringen van verzoeker, die op geen enkele wijze worden ondersteund met een begin van bewijs. Zijn verklaringen komen ook andermaal allesbehalve geloofwaardig voor, nu het weinig aannemelijk is dat de taliban – als ze iemand werkelijk viseerden voor zijn betrokken bij een volksopstand – deze persoon eerst zouden meenemen en hem lange tijd later weer vrij zouden laten, om hem dan vervolgens alsnog te doden. Wat er verder ook van zij, met het voorgehouden wedervaren van andere personen kan hij in geen geval de ongeloofwaardigheid van zijn persoonlijke betrokkenheid bij de volksopstand en problemen met de taliban herstellen.

4.7.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.7.13. In zijn aanvullende nota voert verzoeker daarnaast aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering.

4.7.14. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige '*geldende normen*' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen

hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022; EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, "Afghanistan - taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 148-149; COI Focus

Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *'oorspronkelijke status'*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *"verwesterd"* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en

72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.15. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor op het CGVS noch in zijn inleidende verzoekschrift enige vrees op grond van (toegeschreven) verwestering heeft aangehaald. Pas voor het eerst in zijn aanvullende nota brengt hij een dergelijke vrees naar voor.

Verzoeker laat echter na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Concreet beperkt hij er zich immers toe te stellen dat hij in België werkt in een fabriek, met mensen van verschillende "horizonnen". Dit laatste wordt niet verder gepreciseerd of concreet gemaakt. Hij stelt ook Nederlandse taalles te volgen, waarvan hij op de zitting nog een bijkomend stuk voorlegt. Hieruit kan echter niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker ongeveer 22 jaar was toen hij in augustus 2021 uit Afghanistan vertrok, waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa/België kwam. Verder verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan rondhing bij zijn paternale oom in diens winkel en hij bezig was met landbouw (gehoorverslag CGVS, p. 4). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in België en het gegeven dat hij hier werkt is en Nederlandse taalles volgt zijn, gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa of langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker omschrijft zich ook nog steeds als soennitische moslim beschrijft (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hij maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal

worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geviséerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geviséerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe ook in gebreke.

Uit het voorgaande is verder gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

De verwijzing in de door verzoeker neergelegde aanvullende nota naar cijfers omtrent het aantal terugkeerders en zijn kritiek dat uit deze cijfers geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid, werpt hier – mede gelet op wat voorafgaat – geen ander licht op.

4.7.16. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i.

realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.8.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassings-gebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieu-omstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar informatie waaruit blijkt dat het Zweeds Comité op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat het mandaat van UNAMA werd verlengd met één jaar precies omdat de nood van de bevolking nog zo hoog is en dat uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad blijkt dat de situatie thans nog verslechterd is in Afghanistan en dit op vele vlakken, dat de taliban de controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie in de scholen eveneens verergert in die zin dat meer gewicht wordt gegeven aan Islamitische lessen, dat de veiligheidsincidenten toenemen, dat voormalig overheidspersoneel en hun familie geïsoleerd blijven, dat de situatie van de vrouwen er niet op verbeterd is, dat de gevangenen zo overvol zitten dat de leefomstandigheden er beneden de menselijke waardigheid zijn, dat 69 % van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren en dat de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en de economie duidelijk krimpt. Hij betoogt dat, nu de taliban reeds 2,5 jaar aan de macht zijn, hun verantwoordelijkheid voor de dramatische socio-economische situatie in Afghanistan niet mag worden geminimaliseerd.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, is de Raad evenwel van oordeel dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie met inbegrip van deze die door verzoeker werd bijgebracht niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *"Afghanistan security*

situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.5. Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband terecht op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar verweerder verwijst in zijn aanvullende nota doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie

terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 die door verweerder in zijn aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift alsook in zijn aanvullende nota naar verschillende recente rapporten en tracht hiermee een actualisatie te geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze actualisatie van de landeninformatie ligt echter in de lijn van de voorgaande vaststellingen en doet daar dan ook geen afbreuk aan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.10. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Wat betreft de ingeroepen schending van het KB van 11 juli 2003 moet verder worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat dit KB is geschonden en hij nergens duidt welke specifieke bepaling van dit KB hij geschonden acht en waarom. Aangezien verzoeker dit volledig nalaat, is dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk. Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.11. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS